

O PERNÍKOVÉ CHALOUPCE

2. Najednou přišel večer. Děti neznaly cestu domů. Začaly se samy ve tmě bát. „Jeníčku, vylez na strom a rozhlédni se, jestli někde nesvítí světýlko?“ napadlo Mařenku. Jeníček vylezl na strom a uviděl světýlko.

1. V chaloupce na kraji lesa žili maminka a tatínek a s nimi jejich dvě děti, Jeníček a Mařenka. Jednou šli Jeníček a Mařenka na jahody a v lese zabloudili.

4. Děti se rozběhly k chaloupce a vylezly na střechu. Začaly loupat perníček, protože už měly velký hlad. A tu se z chaloupky ozval hlas báby, která v ní bydlela: „Kdo mi to tu loupe perníček?“ „To nic, to jen větříček!“ odpověděly děti tiše. A po chvíli zase dál loupaly perníček ze střechy.

3. Děti se vydaly za světýlkem, až přišly na paseku, kde stála chaloupka. Nebyla to však obyčejná chaloupka. Stála tam zvláštní chaloupka: zdí měla z cukru, střechu z perníku, dveře z čokolády.

6. Chytily se za ruce a rychle utíkaly z chaloupky ven. Běžely přes les, šly přes louku a pole, až šťastně došly domů.
To bylo radosti ze shledání!

5. Bába vyběhla z chaloupky a chytila obě děti. Zavřela je v domečku s tím, že si děti pořádně vykrmí. Pak si vzala lopatu a chtěla dát děti do pece, aby si je upekla. „Ale my nevíme, jak se na lopatě sedí,“ špitly děti. „Já vám to ukážu,“ řekla bába a sedla si na lopatu. Děti rychle přiskočily a strčily bábu do pece.